

Det siger sig selv, at tilsynsmyndigheden – og ikke den forurenende virksomhed – har de nødvendige forudsætninger for at foretage den nævnte vurdering, og at tilsynsmyndighedens mulighed for at foretage vurderingen forbedres, jo hurtigere underretning finder sted.

Ved den foreslåede indsættelse af ordet »straks« præciseres det, at pligten for virksomheden til at underrette tilsynsmyndigheden indtræder umiddelbart efter, at man på virksomheden er blevet opmærksom på, at en driftsforstyrrelse eller et uheld har medført væsentlig forurening eller indebærer fare herfor. Såfremt situationen omkring driftsforstyrrelsen eller uheldet skulle have en sådan karakter, at det er udelukket samtidig med iværksættelsen af afværge- og bekæmpelsesforanstaltninger at tage skridt til underretning af tilsynsmyndigheden, er det klart, at underretning først skal finde sted, når sådanne foranstaltninger er iværksat.

Ved den foreslåede bestemmelse i stk. 2 fremhæves, at underretning af tilsynsmyndigheden ikke fritager en virksomhed for pligten til at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at begrænse og bekæmpe den opståede forurening eller for at bringe faren for væsentlig forurening til ophør, jfr. miljøbeskyttelseslovens § 3, stk. 3. Efter denne bestemmelse skal »forurenere« træffe de nødvendige foranstaltninger til forebyggelse og imødegåelse af forurening og tilrettelægge virksomhedens drift på en sådan måde, at virksomheden i mindst muligt omfang giver anledning til forurening.

Underretning af tilsynsmyndigheden efter § 53 overfører således på ingen måde dette ansvar til tilsynsmyndigheden.

I øvrigt bemærkes, at et formål med § 53 også er at give tilsynsmyndigheden mulighed for at vurdere, om en driftsforstyrrelse eller et uheld bør bevirke, at der efter lovens administrative virkemidler, jfr. f.eks. § 44, meddeles påbud eller eventuelt forbud, som kan forebygge eller afværge risikoen for fremtidige driftsforstyrrelser eller uheld, jfr. bl.a. § 2, stk. 2. Det forhold, at en virksomhed får afværget en væsentlig forurening af omgivelserne eller en risiko herfor, indebærer således ikke, at underretning af tilsynsmyndigheden er unødvendig.

I egentlige katastrofesituationer er der allerede efter almindelige regler pligt for virksomheden til øjeblikkeligt at alarmere politi, brandvæsen eller andre, hvis bistand straks kan tilkaldes. Underretningspligten efter § 53 er mere generel, idet den også gælder uden for egentlige katastrofesituationer.

Bestemmelsen indebærer ikke et krav om opbygning af nyt beredskab i kommunerne.

Til nr. 7

Forslaget til ændring af bestemmelsen skyldes, at det tilsyn, amtsrådet fører med vandløb, søer og de kystnære dele af søterritoriet, er et almindeligt, primært tilsyn og ikke et overtilsyn.

Til nr. 8

Efter miljøbeskyttelseslovens § 67 skal der i beslutning om påbud eller forbud være fastsat en frist for efterkommelsen.

Inden der træffes afgørelse om påbud eller forbud, skal adressaten for disse beslutninger efter reglen i § 68, stk. 1, skriftligt underrettes om sagen og gøres bekendt med sin adgang til aktindsigt og til at udtale sig efter offentlighedsloven.

Det fremgår ikke af bestemmelsernes ordlyd, at der er begrænsninger i deres anvendelsesområde. Det har hidtil i ministeriets praksis været antaget, at der ikke skal ske forhåndsvarsling af eksempelvis en meddelelse om standsning af en særligt forurenende virksomhed, der klart er påbegyndt uden den nødvendige godkendelse efter miljøbeskyttelseslovens § 35, eller f.eks. i forbindelse med standsning af en udledning i strid med lovens § 17.

Tilsvarende er antaget i de situationer, hvor myndighederne indskærper overholdelsen af en tidligere meddelt afgørelse.

For at der ikke skal herske tvivl om retstilstanden, foreslås det imidlertid i overensstemmelse med udvalgsbetænkningen, at reglerne om fristfastsættelse og forhåndsvarsling ikke finder anvendelse i de nævnte tilfældegrupper. Hvis der er rimelig tvivl om, hvorvidt den påbegyndte aktivitet kræver tilladelse, bør forhåndsvarsling dog almindeligvis gives.

Til nr. 9

Efter bestemmelsen i miljøbeskyttelseslovens § 69 kan kommunalbestyrelsen udsætte afgørelser efter byggelovgivningen, indtil der med hensyn til den til bygningen knyttede virksomhed er truffet afgørelse efter reglerne i miljøbeskyttelseslovgivningen.

Det følger imidlertid allerede af de bestemmelser i bygningsreglementet, der er fastsat efter byggelovens § 16, stk. 3, at kommunalbestyrelsen ikke må meddele bygge- eller ibrugtagningstilladelse efter byggeloven, før den har konstateret, at det ansøgte kan godkendes efter en række nærmere angivne bestemmelser under kommunalbestyrel-